

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **R.K.**
t. č. Věznice Valdice, Nám. Míru 55, 507 11 Valdice
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Graňákem
sídlem Svatováclavská 97/6, 733 01 Karviná-Fryštát

proti
žalované: **Vězeňská služba České republiky – Věznice Karviná**
sídlem Fryštátská 178/40, 733 01 Karviná-Fryštát

o přezkoumání rozhodnutí vedoucí oddělení výkonu trestu Věznice Karviná ze dne 13. 10. 2015 o stížnosti proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odsouzenému č. j. VS 28/187/004/2015-29/OVT/371 ze dne 9. 10. 2015

takto:

I. Rozhodnutí vedoucí oddělení výkonu trestu Věznice Karviná ze dne 13. 10. 2015 o stížnosti proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odsouzenému č. j. VS 28/187/004/2015-29/OVT/371 ze dne 9. 10. 2015, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 48,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám zástupce žalobce JUDr. Petra Graňáka, advokáta se sídlem Svatováclavská 97/6, 733 01 Karviná-Fryštát.

Shodu s prvopisem potvrzuje

III. Žalovaná je **povinna** zaplatit České republice plnou náhradu nákladů řízení, přičemž výše a podmínky splatnosti této náhrady budou určeny v samostatném usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkumu rozhodnutí o zamítnutí stížnosti proti rozhodnutí č. j. VS 28/187/004/2015-29/OVT/371 ze dne 9. 10. 2015, kterým bylo rozhodnuto o uložení kázeňského trestu podle § 46 odst. 3 písm. f) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „ZVTOS“), který spočíval v umístění žalovaného do uzavřeného oddělení na dobu 5 dní. V podané žalobě, doplněné podáním ze dne 4. 4. 2016, žalobce namítá, že skutek, za který byl kázeňsky potrestán, se nestal a skutkový stav věci nebyl správním orgánem dostatečně zjištěn, čímž došlo k porušení § 47 odst. 1 ZVTOS. Žalobce namítá chybný postup správního orgánu, který si svědecké výpovědi, které později sloužily jako podklad pro vydání prvostupňového rozhodnutí, opatřil až dne 8. 10. 2015, ačkoliv k údajnému porušení kázeňských předpisů mělo dojít 13. 9. 2015. K samotnému skutku uvádí, že z provedených důkazů je patrné, že v době, kdy mělo dojít k potyčce mezi žalobcem a poškozeným Ž., byly na místě přítomny další osoby včetně dozorců a nikdo nijak nezakročil ani jinak nedal najevo, že žalobce svým chováním porušuje zákon. Poškozený nebyl ošetřen a neexistuje ani záznam o tom, že by mu bylo způsobeno zranění, a to i přes to, že jeden ze svědků uvedl, že úderý žalobce byly vedeny velkou silou. Žalobce rovněž poukazuje na skutečnost, že se celým incidentem začala Vězeňská služba zabývat až s téměř měsíčním zpožděním, jelikož záznam o kázeňském přestupku je datován na 9. 10. 2015.
2. V další žalobní námitce žalobce uvádí, že napadené rozhodnutí je odůvodněno příliš stručně a tedy je nepřezkoumatelné.
3. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 3. 5. 2016 shrnuje dosavadní průběh řízení a vyjadřuje se k žalobním námitkám. Má za prokázané, že předmětný skutek se odehrál tak, jak je uvedeno v rozhodnutí o udělení kázeňského trestu, což vyplývá i z provedených důkazů svědeckými výpověďmi a kamerovým záznamem. K tvrzení žalobce, že jeho údajný útok nebyl natolik závažný, aby se jím správní orgán okamžitě zabýval uvádí, že i přes to, že se žalobce snaží svůj čin ironicky bagatelizovat, jedná se stále o porušení relevantních právních předpisů a s takovýmto porušením zákon spojuje trest, který byl v případě žalobce naprosto adekvátní. Nad rámec žaloby se žalovaný vyjadřuje k osobě žalobce, kde uvádí, že se jedná o osobu problematickou a nepřizpůsobivou, která byla opakovaně kázeňsky trestána a vyžaduje speciální přístup.
4. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující: Žalobcem je R. K., nar. X, ke dni podání žaloby ve výkonu trestu odnětí svobody ve věznici Karviná, kterému byl rozhodnutím o uložení kázeňského trestu odsouzenému č. j. VS 28/187/004/2015-29/OVT/371 dle § 46 odst. 3 písm. f) ZVTOS uložen kázeňský trest, který spočíval v umístění žalovaného do uzavřeného oddělení na dobu 5 dní. Tento trest žalobce vykonal od 14. 10. 2015 do 19. 10. 2015. Ze záznamu o kázeňském přestupku č. j. VS 28/187/001/2015-29/OVT/371 vyplývá, že žalobce byl kázeňsky potrestán za to, že

Shodu s prvopisem potvrzuje

dne 13. 9. 2015 v 13:05 hodin napadl odsouzeného J. Ž. kopem do horní části těla a údery rukou do oblasti zad. Žalobce ve svém vyjádření k tomuto záznamu uvádí, že Ž. nenapadl, že kop pouze naznačil. Také poukázal na to, že i přes přítomnost dalšího personálu vězeňské služby na tento jeho útok nikdo nereagoval a napadený útok neohlásil ani nevyhledal lékařské ošetření. Dne 9. 10. 2015 vydala Vězeňská služba České republiky, věznice Karviná, výše uvedené rozhodnutí o uložení kázeňského trestu, ve kterém shodně s předchozím záznamem o kázeňském přestupku popisuje skutek jako kop do horní části těla a údery rukou do oblasti zad odsouzeného Ž. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal stížnost, kde se explicitně vyjadřuje, že nepodává stížnost ani proti trestu ani proti jeho výši, ale pouze aby splnil podmínku vyčerpání řádných opravných prostředků podle § 68 písm. a) zákona č. 150/2002

Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a dosáhl tak soudního přezkumu rozhodnutí. Dne 13. 10. 2015 vydala žalovaná rozhodnutí o stížnosti, kterým stížnost žalobce zamítla, neboť spáchání kázeňského přestupku bylo dostatečně prokázáno, uložený trest byl úměrný závažnosti tohoto přestupku a žalobce sám neuvedl žádné konkrétní námitky. Co se týče dokazování provedeného správním orgánem, spis vedle již zmiňovaného videozáznamu obsahuje dva protokoly o svědeckých výpovědích, a to poškozeného J. Ž. a svědka R. R. Poškozený dne 8. 10. 2015 uvedl, že žalobce jej bezdůvodně napadl nohou, konkrétně kopnutím. Svědek R. téhož dne uvedl, že dne 13. 9. 2015 při čekání na společnou aktivitu, po předchozí vzájemné rozmluvě, napadl žalobce poškozeného silným kopem do oblasti krku.

5. Podle § 65 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti. Podle § 68 odst. 1 s. ř. s. je žaloba nepřípustná, nevyčerpali-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon. Při posuzování podané žaloby soud předně konstatuje, že žaloba je přípustná, byla podána v souladu s ustanovením § 65 a násl. s. ř. s., splňuje všechny náležitosti a byla podána včas.
6. Podle § 28 odst. 1 ZVTOS je odsouzený ve výkonu trestu povinen dodržovat stanovený pořádek a kázeň, plnit pokyny a příkazy zaměstnanců Vězeňské služby, pracovat, pokud je mu přidělena práce a není uznán dočasně práce neschopným nebo není po dobu výkonu trestu uznán zdravotně nezpůsobilým k výkonu práce, plnit úkoly vyplývající z programu zacházení, šetrně zacházet se svěřenými věcmi, nepoškozovat cizí majetek, dodržovat zásady slušného jednání s osobami, s nimiž přichází do styku, a i jinak zachovávat ustanovení vnitřního řádu věznice. Dále je povinen dodržovat opatření a pokyny podle zvláštních právních předpisů k zajišťování bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a požární ochrany. Podle § 46 odst. 1 téhož zákona je kázeňským přestupkem zaviněné porušení zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené povinnosti, pořádku nebo kázně během výkonu trestu. Podle § 47 téhož zákona lze kázeňský trest uložit, jen jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného.

7. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
8. Po prostudování správního spisu a přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl krajský soud k názoru, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí je zatíženo vadou dle § 76 odst. 1 písm a), b) s. ř. s.
9. Krajský soud se ztotožnil s námitkou žalobce, kterou žalované vytýká, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nesprávně nebo neúplně zjištěného skutkového stavu.
V § 47 odst. 1 ZVTOS je zakotvena povinnost správního orgánu ukládat kázeňské tresty pouze za splnění dvou podmínek, konkrétně náležitého objasnění okolností kázeňského přestupku a prokázání viny odsouzeného. V předmětném případě stojí proti sobě tvrzení žalobce, který uvedl, že svým jednáním neporušil povinnost obsaženou v § 28 ZVTOS a jednalo se toliko o pouhý náznak kopu do oblasti hrudníku, a tvrzení poškozeného a svědka, kteří uvedli, že poškozený byl napaden silným úderem nohou do oblasti hrudi či krku. V takovém případě je povinností správního orgánu důkladně prošetřit všechny okolnosti jednání žalobce a až na základě takového šetření vydat rozhodnutí (k tomu např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 5. 2013, č. j. 8 A 119/2011-34) V případě žalobce se správní orgán spokojil pouze s výpověďmi svědka a poškozeného, které se navíc

zcela neshodují v popisu intenzity útoku ani místa, kam kop směřoval, a dále s analýzou kamerového záznamu. Z předmětného záznamu nelze jednoznačně určit, zda je jednání žalobce skutečně možno kvalifikovat jako kázeňský přestupek, či nikoliv. V čase 01:06:10 je vidět, že žalobce zvedá nohu do oblasti hrudníku poškozeného, avšak vzhledem k absenci téměř jakékoliv reakce poškozeného nelze jednoznačně usuzovat, že se skutečně jednalo o útok, který by bylo možno klasifikovat jako porušení zákona podle § 28 ZVTOS. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dále uvádí, že útok žalobce vůči poškozenému pokračoval údery rukou, kdy explicitně uvádí množné číslo, tedy že úder byl více než jeden. Toto však nenachází oporu ani ve vyjádření svědků, kteří jakýkoliv úder rukou zcela opomíjejí, ani v přiloženém kamerovém záznamu, kde je v čase 01:06:18 patrný toliko jeden kontakt dlaně žalobce se zády poškozeného. Dále je nutno souhlasit s tvrzením žalobce, že žalovaná pochybila, když v předmětném případě nezohlednila skutečnost, že předmětnému incidentu byli přítomni pracovníci Vězeňské služby ČR, kteří však nijak nezasáhli, z čehož lze usuzovat, že jednání žalobce nepovažovali za významné, ani nebyli později ve správním řízení vyslechnuti jako svědci.

10. S námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se krajský soud rovněž ztotožňuje. Soud si je vědom, že správní řízení ve věcech vězeňství a výkonu trestu odnětí svobody má svá specifika i vzhledem ke svému předmětu, lhůtám, kterým podléhá, a výchovnému, preventivnímu a kázeňskému cíli, který sleduje, avšak nelze zcela rezignovat na kvalitativní standardy správních rozhodnutí (obdobně například rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 5. 2015, č. j. 15 A 90/2014-55). Proto ani za situace, kdy žalobce podal stížnost proti rozhodnutí o uložení kázeňského přestupku zcela bez obsahu, dle vlastních slov pouze za účelem splnění podmínky přístupu k přezkumu

Shodu s prvopisem potvrzuje

rozhodnutí správním soudem, se nelze spokojit pouze s konstatováním, že rozhodnutí o uložení kázeňského trestu bylo přezkoumáno a nebyly zjištěny žádné vady. Zcela chybí například označení přezkoumávaného rozhodnutí, popis skutku a obsahu důkazních prostředků, kterými se žalovaná ve svém přezkumu zabývala. Nad rámec žalobní námitky soud uvádí, že se orgán prvního stupně dostatečně nevypořádal s rozpory mezi výpovědí žalobce a výpověďmi svědka a poškozeného, kdy se pouze omezil na konstatování, že se žalobce svými tvrzeními snaží vyvinut a svůj kázeňský přestupek bagatelizovat, jeho tvrzení je účelové a nelze z něj odvodit, že by se skutek stal jinak, než je popsáno v rozhodnutí. Tato úvaha správního orgánu však není v rozhodnutí odůvodněna a nenachází oporu ani ve spisovém materiálu.

11. S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí v souladu s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
12. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce byl v řízení procesně úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení. Tyto vlastní náklady žalobce byly vyčísleny na 48 Kč jako součet hmotných nákladů na poštovní, které žalobci v souvislosti s řízením vznikly. Soud pokládá za účelně vynaložené toliko náklady na poštovní, které žalobci vznikly do ustanovení zástupce z řad advokátů. Soud uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o. s. ř.“) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.
13. S ohledem na skutečnosti, že žalobci byli usneseními č. j. 22 A 125/2015-19 ze dne 19. 1. 2016 a č. j. 22 A 125/2015-27 ze dne 28. 1. 2016 ustanoveni zástupci z řad advokátů,

žalobce byl osvobozen od soudních poplatků a soud jeho žalobě vyhověl, rozhodl soud v souladu s ustanovením § 35 odst. 9 s. ř. s. o povinnosti žalované zaplatit České republice plnou náhradu nákladů řízení, přičemž výše a podmínky splatnosti této náhrady budou v souladu s ust. § 155 odst. 1 o. s. ř., ve spojení s § 64 s. ř. s., určeny v samostatném usnesení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 25. ledna 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje